

KOVÁCS ÁRPÁD

INFERNO

A végzet napja

Bevezető

Draál eltűnése nagyobb fényjelenséggel járt, mint a megjelenése, és mintha a tér görbülete, fodrozódása egy pillanatra megérintett volna. Ekkor az úgynevezett megérintéskor az előző életem emlékei felelevenedtek a tudatomban, de valahogy másképpen, mint a múltkor. Még élethűbb volt minden. Minden, amit azokban az évszázadokban megtanultam, mintha csak tegnap lett volna. Az egészben az a legérdekesebb, hogy az ezelőtti életem halála és a jelen létem első születése közt közel tízezer standard év telt el. Rengeteg tudás veszett el azóta, ami nem is csoda. A halálom után kirobbant háborúban majdnem elpusztult az összes drakonida klán.

– Hihetetlen, és én mindenre emlékszem – elmélkedtem hangosan.

A tudatomba beégett az elfeledett tudás... eddig jutottam a gondolataimmal. Dörömbölés rázott fel az elmélkedésből. Először azt hittem, hogy a fegyver generátora robbant, de az nem lehetett, mert épp az imént adott le egy erőtlen, valószínűleg utolsó lövést. A belső kijelzőkre néztem, gyorsan leolvastam az adatokat. Nem tévedtem. A fegyver tényleg leadta az utolsó lövését és most újra tölt. Mielőtt eltűnt, Gráál megbabrálna a fegyvert, méghozzá úgy, hogy az utolsó energiafoszlányt ne tudja leadni, viszont a fegyver mégis töltsön. Észre sem vettem, hogy míg ügködött, a bejáratokat is blokkolta. Újra a kijelzőmre fókuszáltam és még időben észrevettem, hogy már csak másodperceim vannak, mielőtt a sugárzás útnak indul. Gyorsan körülnéztem. Az egyik halott táárk övén logót egy kisebb fegyver, legalábbis a testméreteihez viszonyítva. Elvettem tőle a kis ágyúszerűséget, és ugyanakkor felnyitottam az EXO hátán lévő tárolórekeszt, amiben a Pajzstöltő volt, majd kivettem és helyére a fegyvert tettem. Alighogy bezártam a rekeszt, egy kisebb rázkódás kíséretében elszabadult a sugárzás. A dörömbölő hangokat kísérteties csend váltotta fel. Tudtam, hogy a sugárzás tette ezt, majd elővettem a fegyvert, melyet megóvtam a kisüléstől. – Talán ez az egyetlen működő szépség ezen a hajón – mormoltam magam elé, majd a kezemben tartott fegyverre tekintettem és ekkor jött a felismerés:

– A zeturánusok is pont ezt a modellt használják – mondtam örömben, majd felnyitottam a kaput és elindultam a pokolba.

1.

fejezet

Sötétség vett körül. Mintha lebegnék és valami húzna, majd észrevettem valami csillogást. Egy kör alakú, fehérén ragyogó kapuszerűség felé tartottam. Átlebegtem rajta és meglepetésemre egy csodálatosan szép réten találtam magam. Csicssergést hallottam. Felnéztem, és amit láttam... hát szavakkal nehéz leírni. Az égbolt világoskék, mégis tisztán láttam az összes, távolban ragyogó csillagot. Még a hatalmas csillagközi gázfelhők legkisebb részleteit is ki tudtam venni. Az égbolton számos holdat is láttam. Ebben a látványban két dolog döbbsentett meg. Mindegyik holdnak volt sűrű atmoszférája, különböző méretű és színű konti-

nensei, köztük rengeteg késsel és rengeteg felhővel. A másik pedig, hogy a takarásban és árnyékban lévő részüket is kristálytisztán láttam. Majd lejjebb, a felszín közelében feltűntek a különböző színű és méretű madarak.

– Ezt nem hiszem el! – mondtam magamnak. Nemcsak madarak szálltak a levegőben. Például a moonooni jégmadarak közt röpködtek qwáriuszi, nyolcszárnyú qwállok. Továbbá hatalmas, lebegő, medúzaszerű lényeket láttam, amiket normál esetben gázóriások atmoszférájában találhatunk. A fűre néztem.

– Ez most komoly? Nagyobbat kaphattam a fejemre, mint gondoltam – mondtam nevetve. A közeli erdő ágai közt olyan plazmoid életformák lebegtek, amelyek csak a Katlan felszín alatti világában találhatóak.

– Mi van, most már teljesen zizi vagyok? – kérdeztem magamtól. Az előbb egy csoport kvángon haladt el mellettem. Ezek amolyan három-négy méter magas, két lábon járó, ugró, ásó gyíkok és csak a Rool barlangvilágában találkozhatunk velük. Leültem a földre, majd furcsa hangokra lettem figyelmes. Mint amit vízi emlősök adnak ki. Felnéztem és tátva maradt a szám. Hatalmas, halra emlékeztető emlősök lebegtek az égbolton. Normál esetben ezek csak a Finász nagyon sűrű atmoszférájában lebegnek. Majd feltűnt, hogy az egyik hold kísértetiesen hasonlít az említett világra. Csak ekkor vettem észre, hogy valójában azokat a bolygókat látom, amiken az elmúlt négy évszázadban jártam. – Ez nem egyszerű hallucináció... meghaltam...